

REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

UPRAVNI SUD U ZAGREBU	BROJ: 711-U-4934-P-233-15/17-32-1
PRIMLJENO	PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTI
dana 08-06-2017	dana 21-07-2017 20.
Mot u privitku Primjeku Poslovni broj: Usz-3835/16-2	
Priloga 1	

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Ivice Kujundžića, predsjednika vijeća, Eveline Čolović Tomić i Senke Orlić-Zaninović, članica vijeća, te sudske savjetnice Ivane Mamić Vuković, zapisničarke, u upravnem sporu tužitelja Milana Bandića iz Zagreba, Bužanova 4, kojeg zastupa opunomoćenik Marko Ramljak, odvjetnik iz Zagreba, Prilaz Gjure Deželića 57, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, odlučujući o žalbi tužitelja, zastupanog po istom opunomoćeniku, protiv rješenja Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2515/16-2 od 25. kolovoza 2016., na sjednici vijeća održanoj dana 30. ožujka 2017.

r i j e š i o j e

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje rješenje Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2515/16-2 od 25. kolovoza 2016.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem prvostupanjskog upravnog suda odbacuje se, kao nedopuštena, tužba tužitelja podnesena protiv odluke Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, broj: 711-I-452-P-233-15/16-08-18 od 3. veljače 2016. Navedenom odlukom tuženika utvrđeno je da je opisanim radnjama dužnosnik Milan Bandić koristio ovlasti gradonačelnika Grada Zagreba kako bi političkoj stranci čiji je predsjednik pribavio korist, čime je zlouporabio posebna prava dužnosnika koja proizlaze ili su potrebna za obavljanje dužnosti te je time počinio povredu članka 7. točke c.) Zakona o sprječavanju sukoba interesa („Narodne novine“, broj 26/11., 12/12., 126/12., 48/13. i 57/15.), radi čega mu je izrečena sankcija obustave isplate dijela neto mjesecne plaće u iznosu od 30.000,00 kn, na način opisan tom odlukom.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja izjavio žalbu iz svih žalbenih razloga propisanih člankom 66. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12. i 152/14.), odnosno zbog bitne povrede pravila sudskega postupka, pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u sporu. Ističe kako je odluka tuženika morala biti dostavljena opunomoćeniku tužitelja, koji je uredno dostavio punomoć za zastupanje tužitelja, međutim, unatoč jasnim odredbama koje propisuju nužnost dostave odluke opunomoćenicima stranke, tuženik je predmetnu odluku dostavljao tri puta, i to tužitelju osobno na adresu njegovog radnog mjesta, tužitelju osobno na adresu njegova prebivališta te opunomoćeniku tužitelja (11. srpnja 2016.). Osvrćući se na pravila koja se tiču dostave, osobito uredne dostave, pri čemu se poziva na relevantne odredbe Zakona o

upravnim sporovima, tužitelj zaključuje kako tužba podnesena prije uredne dostave nije uopće mogla biti podnesena, jer ne postoje prepostavke za vođenje spora. Opunomoćenik tužitelja je 8. kolovoza 2016., u otvorenom roku od zaprimanja predmetne odluke tuženika, uložio upravnu tužbu, koju je prvostupanjski sud dostavio tuženiku na odgovor, međutim, nakon toga tužitelj je zaprimio rješenje prvostupanjskog suda, poslovni broj: UsI-2515/16 od 25. kolovoza 2016., kojim je odbačena njegova tužba izjavljena protiv odluke Povjerenstva od 3. veljače 2016., uz obrazloženje da je, uvidom u spis predmeta, broj: UsI-2192/16, utvrđeno da je tužitelj osobno 7. srpnja 2016. podnio tužbu protiv iste odluke te da je pravomoćnim rješenjem istog suda od 19. srpnja 2016. taj upravni spor obustavljen. Slijedom takvog pogrešnog zaključka, prvostupanjski sud zaključuje kako ne postoje prepostavke za vođenje ovog spora, jer da postoji pravomoćna odluka donesena u upravnom sporu u istoj stvari. S tim u vezi tužitelj prvenstveno osporava da bi uopće povukao tužbu, pri čemu ističe da je riječ o podnesku za kojeg je upitno je li uopće potpisana, a osporava se da bi isti bio potpisana od tužitelja. Nadalje osporava da bi tužitelj uopće primio predmetno rješenje o obustavi, jer dostavnica koja prileži spisu (26. srpnja 2016.) ne sadrži potpis tužitelja. Stoga predmetno rješenje nije moglo postati pravomoćno, pa nisu bili ispunjeni uvjeti za primjenu članka 30. stavka 1. točke 5. Zakona o upravnim sporovima. Kako je sud smatrao da je dužan postupati i po osobno podnesenoj tužbi od strane tužitelja, to je tužbu tužitelja podnesenu protiv iste odluke bio dužan priklopiti na isti spis radi eventualnog utvrđivanja koja je od predmetnih tužbi pravovremena i po kojoj je dužan postupati. Svako drukčije shvaćanje predstavlja povredu legitimnih očekivanja stranke i povredu njegovog ustavnog prava na pristup sudu, pri čemu tužitelj ukazuje na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-III/5328/2008 od 2. veljače 2011. S obzirom na sve izneseno, tužitelj predlaže ovom Sudu da ukine rješenje prvostupanjskog upravnog suda i predmet vrati na ponovni postupak.

Tuženik, u odgovoru na žalbu, prvenstveno ukazuje da predmetna odbačena tužba, koju je tužitelj podnio 8. kolovoza 2016. po opunomoćeniku, nije prije odbačaja od strane suda u upravnom sporu pod brojem: UsI-2515/16 dostavljena tuženiku na odgovor, već je samo dostavljena na znanje uz navedeno rješenje o odbačaju tužbe. Smatra da je u žalbenom postupku potrebno izvršiti uvid u spis upravnog spora pod navedenim brojem, a koji je pokrenut tužiteljevom tužbom od 11. srpnja 2016., kojom je osporio istu odluku tuženika, osporenu i u ovom upravnom sporu. Stoga je, prilikom ocjene osnovanosti žalbe, potrebno uzeti u obzir tuženikovo postupanje u oba navedena spora, pokrenuta protiv iste odluke tuženika, slijedom čega tuženik prepušta ovom Sudu donošenje odluke o predmetnoj žalbi.

Žalba nije osnovana.

Pravilno je i zakonito postupio prvostupanjski upravni sud kada je osporenim rješenjem odbacio tužbu tužitelja, pri čemu se osnovano pozvao na odredbu članka 30. stavka 1. točke 5. Zakona o upravnim sporovima, prema kojoj će sud rješenjem odbaciti tužbu, jer ne postoje prepostavke za vođenje spora, ako utvrdi da već postoji pravomoćna odluka donesena u upravnom sporu u istoj stvari.

Naime, iz podataka sveza spisa neprijeporno proizlazi da je protiv odluke tuženika od 3. veljače 2016. tužitelj osobno već podnio tužbu (dana 7. srpnja 2016.), o kojoj je odlučeno u prethodnom sudskom postupku na način da je taj upravni spor obustavljen rješenjem prvostupanjskog suda, poslovni broj: UsI-2192/16-4 od 19. srpnja 2016., jer je tužitelj povukao tužbu. Protiv navedenog rješenja prvostupanjskog suda od 19. srpnja 2016. tužitelj je izjavio žalbu dana 29. rujna 2016., dakle, nakon što je po novoj tužbi tužitelja, podnesenoj po opunomoćeniku dana 8. kolovoza 2016. protiv iste odluke tuženika, prvostupanjski sud već odlučio ovdje osporenim rješenjem od 25. kolovoza 2016., smatrajući pravomoćnim svoje ranije rješenje od 19. srpnja 2016. godine.

Kraj takvog stanja stvari, i po ocjeni ovog Suda, prvostupanjski sud nije povrijedio zakon kada je osporenim rješenjem odbacio tužbu tužitelja protiv odluke tuženika od 3. veljače 2016., kao već pravomoćno riješenu upravnu stvar.

Slijedom izloženog, žalbene navode tužitelja usmjerene na nepravilnu dostavu rješenja prvostupanjskog suda od 19. srpnja 2016. (o obustavi upravnog spora) nije moguće s uspjehom isticati u ovom upravnom sporu, već je na iste trebalo ukazati u prethodno pravomoćno okončanom upravnom sporu, a što je tužitelj i učinio izjavljivanjem žalbe ovom Sudu protiv rješenja prvostupanjskog suda, poslovni broj: UsI-2192/16-8 od 4. listopada 2016., kojim je, kao nepravodobna, odbačena njegova žalba izjavljena protiv rješenja o obustavi upravnog spora od 19. srpnja 2016. godine.

Uvidom u navedeni žalbeni spis koji se vodi pod ovoosudnim poslovnim brojem: Usž-3834/16, ovaj Sud je utvrdio da je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja prvostupanjskog suda od 4. listopada 2016. usvojena zbog nepravilnosti glede dostave prvostupanjskog rješenja od 19. srpnja 2016., nakon čega je Sud uzeo u meritorno rješavanje žalbu tužitelja izjavljenu protiv prvostupanjskog rješenja od 19. srpnja 2016., te je istu odbio svojim rješenjem, poslovni broj: Usž-3834/16-2 od 15. ožujka 2017. (točka II izreke), čime je prvostupansko rješenje o obustavi upravnog spora postalo pravomoćno.

S obzirom na navedeno, razlozi na koje tužitelj upire u žalbi protiv osporenog rješenja nisu od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari, radi čega Sud nije našao osnove za usvajanje žalbe.

Nije pravno odlučan niti žalbeni prigovor da je tužbu tužitelja podnesenu po opunomoćeniku (dana 8. kolovoza 2016.) protiv iste odluke tuženika trebalo priklopiti na isti spis u kojem se nalazila tužba podnesena osobno po tužitelju (dana 7. srpnja 2016.), jer takvo postupanje više nije bilo moguće nakon donošenja prvostupanjskog rješenja od 19. srpnja 2016., kojim je okončan postupak po tužbi tužitelja podnesenoj 7. srpnja 2016. godine.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 74. stavka 1., u vezi članka 67. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12. i 152/14.), žalbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 30. ožujka 2017.

Predsjednik vijeća

mr.sc Ivica Kujundžić, v.r.

Za točnost otpravaka - ovlašteni službenik

Tanja Nemčić

